

РЕШЕНИЕ

№ 4290

гр. София, 26.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.06.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Бранимира Митушева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора ЮТЕРОВ, като разгледа дело номер **2527** по описа за **2014** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на И. Н. Н. срещу РЕШЕНИЕ от 13.01.2014г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 22 състав по н.ах. дело № 502/2013г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на приложимия материален закон. Според касатора, в административно-наказателното производство са допуснати нарушения на производствените правила, защото не е доказана техническата изправност на уреда за измерване, както и не е извършил нарушението, защото е дал пет проби, но апарата е отчитал грешка. Касаторът моли съда да постанови решение, с което да бъде отменено РЕШЕНИЕ от 13.01.2014г. на СРС, НО, 22 състав по н.ах.дело № 502/2013г. и спорът да бъде решен по същество, като се отмени НП № АИ 2536/15.12.2012г. на Началник „АНД”, отдел „Пътна полиция”-СДВР.

Ответникът по касационната жалба- СДВР в хода на съдебния процес не излага становище по нейната основателност.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че жалбата е неоснователна и моли решението на СРС да бъде оставено в сила, като правилно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като прецени събраните по делото

доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 13.01.2014г. по нахд № 502/2013г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 22 състав е потвърдил наказателно постановление /НП/ № АИ 2536 от 15.12.2012г., издадено от Началника на „АНД”, отдел „Пътна полиция” -СДВР, с което за нарушение по чл.174 ал.3, пр.1 от ЗДвП на И. Н. Н. е наложена глоба в размер на 2 000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя И. Б. Б., на свидетелите М. К. К. и Г. Х. К. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които по своя характер са затруднили правото на защита на наказаното лице, индивидуализирано е наказанието и е доказано авторството на деянието, което правилно е правно квалифицирано от ответника.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 22 състав е валидно и допустимо.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 22 състав.

На 27.11.2012г. в 03.55 часа в [населено място] И. Н. Н. е управлявал лек автомобил “Ситроен К.” с рег. [рег.номер на МПС] от [улица]до 28-ма поликлиника, като при проверка отказва да бъде изпробван за употреба на алкохол с алкомер 931, № 0145381, като му е издаден талон за медицинско изследване. В тази връзка в присъствието на свидетелите Г. К. и М. К. е съставен акт за установяване на административно нарушение № АИ 2536/27.11.2012г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред първата инстанция наказателно постановление от Началника на „АНД”, отдел „Пътна полиция”-СДВР.

При така установената фактическа обстановка, настоящата касационна инстанция приема, че СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 22 състав правилно е приложил материалния закон. Не е налице отменително касационно основание по см. на чл.348 ал.1 т.1 и ал.2 НПК във вр.чл.63 ЗАНН.

При правилно констатираните от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НК, 22 състав факти настоящият състав намира, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му. И в АУАН № АИ 2536/27.11.2012г. и в НП № АИ 2536/15.12.2012г. са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при което тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало И. Н. Н. да упражни правото си на възражения, като

същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Ето защо по никакъв начин не е накърнено правото на защита на И. Н. Н., като той ясно е узнал какво точно нарушение на правилата на движение е извършил, поради което не е налице порочност при издаване на НП, което да представлява особено съществено нарушение на административно-производствените правила. От събраните в административно-наказателното производство и в съдебния процес писмени и гласни доказателствени средства категорично и безспорно е установено извършено от касатора от обективна и субективна страна на нарушение по см. на чл.174 ал.3 пр.1 ЗДвП.

Наказателното постановление е издадено от компетентен административно-наказващ орган по см. на чл.47 ал.1 б''а'' във вр.ал.2 ЗАНН във вр.чл.189 ал.4 ЗДвП. Безспорно е установено извършването на нарушението, неговия автор и правилното прилагане на закона от наказващия орган. Ответникът е издал АУАН и НП в съответствие с материалния закон- чл.174 ал.3 пр.1 ЗДвП, съгласно който „водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство и му се налага глоба.

Вярно е, че тежестта на доказване в административно наказателното производство лежи върху наказващия орган по аргумент от чл.84 ЗАНН във вр.чл.103 ал.1 от НПК. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП последният се основава на констатациите в АУАН и последните в рамките на производството по налагане на административни наказания приема за верни до доказване на противното-чл.189 ал.2 от ЗДвП. Това не е така обаче в съдебното производство, тук те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да изясни фактическата обстановка, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение. При установената тежест на доказване, съответно - за потвърждаване на фактическите констатации в АУАН, в производството пред СРС са допуснати и разпитани трима свидетели, единият от които актосъставителят. Свидетелските показания, преценени съвкупно с останалите писмени доказателства са логични и непротиворечиви, обосновавали са безспорно правният извод на първоинстанционния съд за извършено нарушение в хипотезата на чл.174 ал.3 от ЗДвП.

С определение от 14.08.2013г. районният съд е изискал от 08 РПУ-СДВР да представи доказателства дали техническо средство "А. 931" с фабр. № 0145381 е преминало през проверка за техническа годност и дали е било изправно към датата на нарушението. От представения от АНО списък от 27.08.2012г. с идентификационните номера на преминалите успешно проверка средства за измерване - анализатори за алкохол в дъха, е установено, че посоченото по-горе техническо средство е преминало успешно през последваща проверка със срок 14.08.2012г. - 14.02.2013г. включително. Следователно към момента на установяване на нарушението - 27.11.2012г., няма данни техническото средство да е негодно правилно да отчита алкохолно съдържание в издишания въздух. Липсват основания за дискредитиране на представения от АНО

списък за извършени проверки на средствата за измерване - анализатори на алкохол в дъха. Следва да се подчертае, че И. Н. Н. не е оспорил материалната доказателствена сила на този официален документ, като за първи път едва в касационната жалба, излага, че годността на това техническо средство може да се докаже само посредством протокол, издаден на основание чл.842а ал.7 от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол, какъвто не е представен. Във връзка с това възражение, съдът посочва, че такъв протокол се издава само по заявленията за удължаване срока на валидност на последващата проверка на електромери, водомери, топломери или разходомери на газ, използвани за комунални цели. След като касаторът твърди, че уредът е неизправен, то в негова доказателствена тежест е да опровергае материалната доказателствена сила на приложената справка за средствата за измерване, успешно преминали периодична проверка, което не е направил. От друга страна, отказът на нарушителя да даде кръв за медицинско изследване във връзка с издадения му талон № 0385035 по същество го е лишило от възможността да опровергае показанията на актосъставителя, че е управлявал МПС под въздействието на алкохол. Касаторът не се е явил в срок от 45 минути в Първа градска болница за извършване на медицинско изследване, като изцяло несъстоятелни са доводите му относно причините за това /ранен час, липса на таксита, обществен транспорт, отнемане на свидетелството му за управление/ и същите, представляват единствено защитна теза. Съдът приема, че обстоятелството дали средството за измерване отговаря на изискванията по Закона за измерванията и Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол е неотнормимо към съставомерността на нарушението по чл.174 ал.3 от ЗДвП, което е формално, а основание за ангажиране на административно-наказателната отговорност е отказът на водача да му бъде извършена проверка по надлежния ред, който отказ е безспорно установен от доказателствата по делото, като при даване на пробите И. Н. Н. е целял да манипулира уреда, така, че той да не отчете правилно концентрацията на алкохол в издишвания от белите дробове въздух. Всеки водач на пътно превозно средство е длъжен, тогава, когато искането за проверка е направено от компетентните органи и в съответствие със закона, да извърши проверката. Отказът от извършването на проверка законодателят обвързва с неблагоприятните правни последици на установено съдържание на алкохол в кръвта над допустимото. Отказът може да бъде демонстриран не само вербално, но и чрез действия. В случая, дори и да се възприемат твърденията на касатора, че е направил пет опита, но апаратът е отчитал грешка, валидна проба не е извършена поради фактическите действия на проверяваното лице /издишване на недостатъчен обем въздух от белите дробове/. А. за алкохол в дъха е техническо средство, което е предназначено да определя концентрацията на етилов алкохол в издишвания от белите дробове въздух – чл.765 от Наредбата. Това означава, че участието на проверяваното лице е решаващо за извършването на валидна проба. Съгласно чл. 767 Наредбата анализаторът извършва измерване само ако взетата проба се приема за представителна по отношение на издишания от белите дробове въздух, като измерването спира, ако издишването не е непрекъснато или издишаният въздух съдържа въздух от горните дихателни пътища. Тази специфика на техническото средство за измерване прави обективно възможно препятстването на извършването на пробата от проверяваното лице чрез негови фактически действия, независимо от липсата на вербално деклариран отказ от извършване на проверката. Именно тази специфика на техническото средство е

причина законодателят чрез правната техника на презумпцията да обвърже правните последици от отказа да се извърши проверка с правните последици от установено съдържание на алкохол в кръвта над допустимото, защото никой не може да черпи права от собственото си неправомерно поведение /в.т.см. решение № 3326/10.03.2014г. по адм.дело № 9762/2013г. на ВАС на РБ, VII-мо отделение/.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 13.01.2014г. на СРС, НО, 22 състав е ПРАВИЛНО на основание чл.348 ал.1 т.1 и ал.2 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

По изложените съображения и на основание чл. 221 ал.2 АПК във вр. чл.63 ал.1, изр.2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 13.01.2014г. постановено по н.ах.дело № 502/2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 22 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.